

**Trende bodfærdige
Misdæderes
Afskeeds-sang,
Da de
Qvitterede deres kolde og haarde
Fængsel, og bleve udførte til Steen-
berget ved Tronhiem,
Hvor de den 3 April 1742. i Gal-
gien udstod deres velfortiente Straf,
som Viisen udførlig formelder.**

No 2.

Melodie: Hvor elskelig synes din Bolige Stæd.

Tronhiem, Trykt Aar 1742.

Jacob Orm.

1.

Jeg fattige Synder nu træde maa op
Den Stie jeg aldrig før tænket',
I Galgien maa henge min syndige Krop,
Min Hals med en Strikke indlenket;
O! Jammer og Væ!
O! Spot og o! Spæ,
En bitter Skaal for mig staar skienket.

2.

Ach! nu er det Tid at der tænkes oppaa
Hvad her er bedrevet i Live,
Nu Siælen I Døden skal Kroppen udgaa,
Og sig oppaa Rejsen begive;
Nu spørges det vil,
Hvad vær't har dit Spil:
Bekiend, om du salig vil blive.

3.

Christe, o ald Naadens barmhiertige GUD!

Jeg rundt ud vil for dig bekiende,

Gienstridig jeg været har mod dine Bud,

Paa Ondskabs Synd ikke er Ende,

Som Sand udi Strand

Og Draaber i Vand,

Den vær't har i Tidens Elende.

4.

Op alt fra min Ungdom jeg løben har blind,

Paa Helvedes Veje disverre!

Af Slangen inddrukket i Tanker og Sind

Den gift, som jeg burdet forsvære:

Brugt Guds Ord og Navn

Mig ikke til Gavn,

Mens hannem til Spot og Vanære

5.

Bortstaalet jeg haver min Næste sit Gods,

Det mange kand vidne og sige,

Berøvet hans ærlige Rygte derhos,

Forført mange fleere deslige,

Til Skiendsel og Spæ,

Vi derfor Tre

Nu Galgien i Dag maa opstige.

6.

O JESu! o JESu! bønføre min Bøn,

Min Orme-Drift meer ej paatænke,

Modtag dog igien din forlorede Søn,

I Døden du Livet mig skienke,

Som sig nu beteer,

Selv samme jeg seer,
Alt udi en Strikke og Lenke.

7.

Raab altsaa min Siæl nu frimodelig ud:
Kom Død med din Spot og Vanære,
Heng der kuns min Krop, jeg oprejser til GUD,
Du Spejel for andre kand være;
Far Verden far vel!
GUD vogte hver Siæl
For Satans forgiftige Lære.

8.

Min Qvinde og Børn, GUD eder betee
Sin Naade, til hannem jer skynder;
Hand eder ej lade undgielde de Væ,
Jeg haver fortient med min' Synder;
Hand kom jer ihu.
Min Staldbroder nu
Hvad er det nu Folket forkynder.

Ole Christophersen.

8.

O! hvad har jeg unge Synd-drukne Siæl
I Ungdoms hin blomstrende Dage,
Her største Aarsage og billigen Skiel
Mig sær at beængste og klage:
O Jammer og Nød!
At jeg nu slig Død
I Tronhiemske Galgie skal smage.

10.

Langt bedre det var jeg ej Verden indgaad

Har til saadan Lærdom at lære,
O! at jeg i Moders Liv Døden har faad,
Da ikke slig Spæ og Vanære
Mig kommen har paa,
Som jeg nu udstaa
Maa her i Steenberget disverre!

11.

En sørgefuld Tale jeg føre maa ud,
Om Livets Bedrifter hin slemme,
En glædefuld Samling jeg venter hos GUD,
Naar Strikken har Halsen i Klemme:
Saa hører nu paa
Vel store som smaa,
Hvad det er sin GUD at forglemme.

12.

Christ sømmelig jeg i min Ungdom blev holt
Til Guds frygt og Dyder at lære,
Dog alting forgieves, hvo har det forvoldt?
Min syndig Vanart disverre;
I konster og Bog
De gjorde mig klog,
Hvad frugtede mig saadan Lære.

13.

Havd' jeg det Capitel betragtet i sær,
Om Achans Bedrifter er skreven,
Da Næsten af mig ikke hist eller her
Berøvet sin Midler var bleven,
Mit Handverk med Jid,
Med Møje og Fliid
Jeg redlig havd' øvet og dreven.

14.

Roes, Ære og Priis bør ald Viisdommens GUD,
Som mig gavst Forstand til det Gode,
Mens Hvordan har jeg efterlevet hans Bud,
Der lod mig af Satan indpode
Til Helvedes Qvist,
Brugt Renker og List,
Hvo kundet vel saadant formode.

15.

I Smede-Kunst jeg er fremdreven og lærdt,
Begrundet har samme heel nøje,
Langt bedre jeg ikke i Verden har vært,
Ej Jernet havd' seed med mit Øye,
Der Laase har knekt,
Ja Dørre har brekt,
Alt under stor Redsel og Møye.

16.

Saadeles er Tiden unyttig gaad bort,
Faae, onde vær't har mine Dage,
Alt hvad som er vunden, forsvunden er fort,
Forbandelsers Raab og Væ-Klage
Alt hvis jeg inddrog
Strax fra mig borttog,
Ej noget der findes tilbage.

17.

Tvi Satan! du Siæle forgiftige Pest,
Hvad har du mig skam'lig bedraget,
De Midler mig tiente til Salighed best,
Jeg midlertid slet som forsaget,
Her tænktes ej paa,
Det ilde vil gaa,

Din Sag vorder snarlig opdaget.

18.

O! Satans Arbejde, o! ynkelig Stand!
O Drøvelsens Brød at indhente!
Hvo saadant vil bruge, sig aldrig kan
Paa Jorden Velsignelseser vente;
Skeer Bod ej for Død,
Da Helvedes Glød
Omsider der gives til Rente.

19.

Priis være da dig, O! retfærdige GUD,
Som Syndere veed at opdage,
Har jeg overtrædet din hellige Bud,
Da Ængstelse, Fængslet og Plage
Erindret mig har,
Hvor usel jeg var
I mine vildfarende Dage.

20.

Har du da af Naade hjemkaldet dit Faar,
Som tabt var paa Helvedes Orte,
Da for din Vunder og blodige Saar,
Bliv nu udi Døden ej borte:
Bodfærdig mig lad
Gaa Vejen op glad,
For alting lad Troen ej skorte.

21.

En himmelske Længsel med Siæle Attraa
Du ikke i Hiertet lad feyle,
Naar om mig i Mængde adskillig mon staa,

Der nøksom heri sig kand speyle,
Da være forglemt
Ald Skiendsel og Skiemt,
Vel Galgie, som Strikke og Steyle.

22.

Rør selv da ved Hellig Aands Virkning og Glød
Mit Hierte sig ret at betænke,
Din Langfredags Pine og smertefuld Død,
Og hvor du fra Helvedes Lenke
Udløste enhver,
Hvo som dig har kier
Dem du og vil Salighed skienke.

23.

Saa døer jeg da JESu alt udi din Troe,
Og i din Fortienestes Vunder,
Min Siæl du annam i dit himmelske Boe,
Som nu udaf Legemet stunder;
Selv Mine forsee,
Din Naade dem tee,
At de paa dig haaber og grunder.

24.

Et Spejel i Unge tag eder i sær,
I mig som nu Galgien maa klæde,
Beed GUd eder vogte, hans Aand jer regier',
Jers Næstes Huus ikke betræde,
Med Gierigheds Aand,
Og snappende Haand,
Tit een kommer mange at græde.

24.

Nu Tiden er omme og Talen er endt,

Kom Lenke tillige med Strikke,
Kom Død med din Bue du haver opspendt,
Din Piile jeg skiøtter slet ikke.
Nu Navne sig ud,
Bekiend for din GUD
Hvad giort er, til Punct og til Prikke.

Ole Eggen.

26.

O! jeg er fornøyet med JESu hin from,
Min Frelsere og Saliggjører,
Modtager med Glæde den Kongelig Dom,
Som mig nu til Galgien opfører,
For lidt eller stort,
Som bleven er giort,
Jeg her min Bekiendelse gjører.

27.

Langt fleere end Straaler af Solen udgaar,
Min' Synder i Verden har været,
For Helvedes Slange jeg felde maa Taar,
Der mig her i Ondskab oplæret,
Fra redlig Handverk
Til Tyverie sterk
Hand stedse mig haver operret.

28.

En Gaard efter anden hand viiste mig hvor,
Jeg Penger og Sølv kunde finde,
Deraf jeg i Tanker blev Mægtig og stor,
Drogst mig ikke Enden til Minde;
Nu samme sig teer,
En Galgie jeg seer,

Hvor Kroppen skal drives for Vinde.

29.

Elendige Tilstand! bedrøvelig Spil!
I som i Dag eder mon samle
Paa Tisdag nest Paaske, den 3de April,
Riig, Fattige, Unge og Gamle,
Merk da een og hver
Hvad Tyverie er,
Naar jeg for selv samme maa falme.

30.

Giør Bøn for os samtlig af Hierte og Sind,
Saa mange her ere tilstæde,
Er nogen iblandt, som er seende blind,
Sig over min Skiendsel mon glæde,
Da er det uret,
Langt bedre var det,
Hver vidste sin Synd at begræde.

31. GUD give her fandtes i Dag ikkuns Tre

Der slige Udyder har øvet,
Da Tyverie neppe meer lader sig tee,
Ej Laase og Dørre blir prøvet;
Da Ræsten i Roe
Besidder sit Boe,
Ej noget blir hennem frarøvet.

32.

Er nogen iblandt, da jer spejel her see
I vores Ulykke og Trængsel,
Der føres til Galgien vor' Venner til Væ.
Fra Tronhiemske Bolte og Fængsel;
Hver vogte sig vel

Giør Ret og giør Skiel,
Til himlen hav Attraa og Længsel.

33.

Nu jeg til selv samme har ald min Attraa,
Kom Død! jeg er færdig at fare,
Min Siæles forlangende nu er at staa
For Thronen Blandt Englers Hærskare.
Hav Verden til Spee,
Min Krop at belee,
GUD skal den dog eengang forklare.